

Pro motorizovanou policejní hlídku, která sloužila na jihomoravském venkově vloni 25. října, zůstane ten čtvrtek v paměti jako vyložený akční, střelecký den. Přestože policisté – naštěstí – sami zbraně použít nemuseli.

Velepytlák

**ZLOČINNOST
NA PŘÍRODĚ
(3)**

Nejprve volala rozrušená, vystrašená až šokovaná paní, že ten Bořanovic zločinec jim střílí do oken. Proboha živýho, hnedká přidejte, vyhrožuje, že nás šeckých pozabíjí!

Auto bylo na místě v několika minutách. Střelce, útočníka, ale muži zákona již nestihli. Upřesnili si pouze, že šlo skutečně o Bořivoje Bořana (jméno jsme pozměnili – pozn. red.), řečeného Bořan, Bobo nebo též Dvojbořka.

Hledal svoji ženu, předpokládal, že se tam před ním ukrývá. Křičel, nevybíravě nadával, hromy blesky svolával, vyhrožoval celému osazenstvu domácnosti – a k zesílení svých výhrůžných argumentů spustil palbu proti průčelí stavení.

Přímo do domu se nedobýval. A když se manželka na zápraží neobjevovala, nasedl do vozu a odjel.

Policisté si ani nestačili pořádně zapsat první výpovědi svědků. Znovu je volal operační důstojník. Teď přišlo hlášení o střelbě v sousední dědině. Služební vozidlo se, co nejrychleji, jak to tedy jen bylo možné, přesunulo na nové místo činu. I tady mezitím střelec zmizel.

Vyděšená parta mladých lidí sdělovala, že postávali, přešlapovali, posedávali u autobusové zastávky a najednou po nich kdosi, pořádně nedovedli určit odkud, začal střílet. (Později vyšlo najevo, že pachatel pátil – ve vzteku a dosti mimo sebe – na náhodně zvolený dům.)

Mládež naskákala vyděšená do zaparkovaných aut a snažila se mizet. Přitom jeden vůz dostihla „bludná“ střela, která prošla levým zadním okýnkem, autosedačkou a zasáhla řidiče do místa mezi krční a hrudní páteří.

Přestože v tu chvíli zdaleka nebylo jisté,

zda je původcem druhých střeleckých manévřů stejná osoba, rozjeli se policisté k trvalému bydlišti pana Bořany. Předtím našli jeho osobní automobil – s dosud vlažným motorem nedaleko „čekárny“ na autobus (motorista se dopravil domů přes pole pěšky) – a v něm různé střelné zbraně a náboje. Pěkný polní, výjezdni arzenál.

Protože předpokládaný pachatel nereagoval na výzvy k opuštění bytu a protože se dalo předpokládat jeho další použití ostrých

střeleckých prostředků, přivolali obvodáci speciální pomoc.

Zásahovka odborně vstoupila do řadového domku, zajistila a vyvedla hospodáře – zřejmě ovlivněného alkoholem. Jiné oprávnění,

zadání práce zasahující muži neměli, přesto si v rámci akce nemohli nevšimnout ohromného množství loveckých trofejí – v nejrůznějším stavu, stadiu ošetření – všude po budově, na chodbách, za vraty v průjezdu do dvora...

Domovní prohlídka, která následovala po vyřízení všech nezbytných formalit, vyrazila dech i těm nejzkušenějším kriminalistům.

V obytných částech domu, v igelitových pytlích na půdě, velké kusy po dvoře – kam se člověk podíval, tam byly lovecké trofeje, vyvržené kusy zvěře, kůže, maso ze zvěřiny. V lavorech, přepravkách, sudech, v mrazácích, v ledničkách, které se pořád ne nedovíraly.

Obydlím vanul takový vzduch, že se v něm skoro nedalo vydržet. Takřikajíc ve vnitrobloku, na dvorku zírala na policisty z kotle s vodou obrovská mufloní hlava. Čekala na vyvaření.

První část objeveného pokladu představovala po mnohatýdenních soupisech a posudcích na 1 300 srnčích parůžků, kvalitou, pravda, nijak výjimečných, několik trofejí z kategorie bronzových (20 až 30 tisíc korun od kusu). Na čtyři desítky jeleních parohů, z toho ovšem 9 bronzových, po 2 stříbrných a 2 zlatých (z nich každé až za 300 tisíc korun). Dále např. 15 dančích lopat, nějaké kamzíčí růžky.

Zámecký pán z Konopiště by se za podob-

nou kupku nastřílených trofejí nemusel stydět.

Finančně vyjádřeno sahala „soukromá sbírka“ k 7 a půl milionu korun, spolu s masem a kůžemi těch zvířat šla škoda na přírodě přes sumu 9 a půl milionu korun!

(Znalecký posudek – mimo výše uvedené – stál daňové poplatníky bratru 260 000 Kč.)

Čtyřicátník Dvojbůrka, pár let nadějný myslivec, někdy před jedenácti lety však pro pytláctví z mysliveckého sdružení vyloučený, při prvním výslechu přiznával, že v poslední době průměrně ulovil – měsíc co měsíc – jeden kus zvěřiny.

Pak připouštěl zásluhu jenom na kusech čerstvě vyvržené srnčí zvěře s tím, že maso bylo vždy pouze pro potřebu rodiny. Odhaduju, že mám doma asi tak pět set trofejí, z toho možná stovku z pytláctví. Sám jsem si je vyvařoval, konzervoval.

Jak to bylo se střílením, si nepamatuju, trochu jsem popil. (Podle propočtů soudního znalce měl v době činu v krvi kolem 2 promile alkoholu...)

Druhou částí domovní prohlídkou odhalených skvostů Bořivoje Bořana jsou zbraně.

Mimo výbavičky v osobním automobilu (jednalo se prý o speciální zakázku, kterou získal přes otce – měl lovecké, střelecké nástroje poštelovat) vydaly nejrůznější skříně a zásuvky rodinného domku velké množství

zbraní krátkých i dlouhých, jejich součástí, uzávěrů, polotovarů hlavní, řadu pažbiček, k tomu dalekohledy, zaměřovače pro noční vidění, tlumiče. Vše většinou s šikovnými úpravami, nic vyloučené sériového, tu zkrácená pažba, tam uzpůsobení pro tichou střelbu v noci a nenápadné přenášení – jako z filmů pro pamětníky, pod kabátem, v kalhotách.

Odborník zbrojnice ohodnotil částkou téměř 100 000 korun.

Bobo se vyučil v brněnské Zbrojovce, vypracoval se a nastřeloval zbraně. Poté, co přišel o zbrojní průkaz, ztratil v zaměstnání prestižní postavení, přesto měl dlouhé roky příležitost obohacovat soukromí o komponenty zbraní – sestavovat střelné celky. Z toho se již stěží vykroutí. (Lidé ze Zbrojovky si tovarní produkty, byť bez výrobních čísel, poznali.)

Po zadržení zásahovkou zůstal zbrojř Bořana ve vyšetřovací vazbě. Výpověď o tom, že trofeje sbírá od mládí, určitě od dvaceti let, že je dostával jako protihodnotu za opravy a seřizování flint, že je nacházel po lese, postupně – jak utužoval ve vazebním prostředí vlastní vědomí práva a spravedlnosti – dílem měnil či zamlžoval. Něco mu daroval kdosi ze Slovenska, cosi koupil od muže, kterého přesněji nezná, mnohé mu odkázal kolega ze vzdálených končin, který je po smrti.

Na řadu věcí si nevzpomíná, k jiným skutečnostem odmítá vypovídat. A: on je vlastně slušný člověk, nic neprovedl, to, co je uvedeno v prvním výslechu, se nezakládá na pravdě. To ostatní – ti druzí – lovili...

Psychiatr u obviněného neshledal žádné duševní choroby ani poruchy, v době spáchání trestných aktivit u něj nebyly – až na vliv alkoholu – sníženy rozpoznávací schopnosti.

Sousedé o tom, co se děje u Bořanových, hodně tušili, po širokém okolí se ogar vyhozený od myslivců těšil značně hlasitě šuškaně, ale nikdo se s tím neodvažoval nic udělat.

Spisový materiál trpělivě narůstá třicet let.

Důkazně zjistit, ze které honitby (vlastníků lesa je v ČR na 6 000, o SR nemluvě) která Dvojbůrkova trofej pochází – např. přes DNA – nebude jednoduché, ani nejlevnější. Přitom za pytláctví hrozí pachatelů možná dva roky ve vězení, spíš peněžitý trest, zákaz činnosti, nebo – úsměvně? – propadnutí věcí.

Snad, kdyby se pytlácké činy překvalifikovaly na krádež, potom u škod nad 5 milionů může následovat tvrdá vězeňská sazba od 5 do 12 let.

Policisté po dohodě se státním zástupcem v poslední době vyčlenili pytláctví – zatím stranou a Bořivoj Bořina bude čelit obžalobě z pokusu o ublížení na zdraví (střela pravděpodobně ráže 22 mm prošla mladému řidiči – naštěstí měkkými tkáněmi zleva doprava, kde uvízla – kolem páteře pod zátylkem), z výtržnictví, poškozování cizí věci a – v neposlední řadě – z nedovoleného (šetřeno již opakovaně!) ozbrojování!

Hrozí mu 2 až 8 let odnění svobody (sledujeme další dění – pozn. red.)...

Jaroslav KOPIC

Foto archiv PČR

